

selysagt holder Rigsdagens Landmandsbankudvalg à jour med disse Forhold, saaledes som jeg har gjort hele Tiden, medens jeg har haft med Sagen at gøre, og som jeg agter at gøre fremdeles, indtil vi naar til en endelig Ordning. Derfor har Rigsdagen Rede paa disse Forhold til Stadighed, og det bør man selvfølgelig ogsaa have.

Det, som altsaa tilsigtes ved Forslaget, er at sikre Banken likvide Midler, indtil vi naar til en endelig Ordning af dens Forhold. Men til den Tid er det selvfølgelig nødvendigt, at der optages et endeligt fast Laan, hvorved Staten kommer til at afvikle sin Gæld til Landmandsbanken. At Staten bør bestræbe sig for, at det bliver saa lille et Beløb som muligt, siger sig selv. Beløbet bliver jo desværre stort nok.

Tvede: Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) talte om, at der var Begejstring i andre Partier for denne Kredit. Jeg maa sige, at indenfor det Parti, jeg tilhører, har der ikke været nogen Begejstring i saa Henseende. I det hele er vi indenfor vort Parti imod at komme længere ud med Statslaan; men i den foreliggende Situation skønner vi, at det er nødvendigt, og at Vilkaarene er rimelige. Derfor tiltræder vi Forslaget.

Maa jeg overfor det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) der synes at lægge noget andet og mere ind i mine Ord, end de indeholdt, sige, at naar jeg betegnede det som heldigt for Situationen, da Landmandsbanken brød sammen, at Staten greb til, saa var det, fordi vi fra vor Side skønnede, at hvis Staten ikke havde gjort det overfor et Bankforetagende, hvis Balance var oppe paa omkring halvanden Milliard, vilde der være gaaet saa mange Virksomheder i Stykker og pludselig være opstaaet en saa betydelig Arbejdsløshed her i Landet, at det i Penge vilde have været meget mere end det Tab, der muligen kommer ved den endelige Ordning af Landmandsbanken. Og dertil maa jeg føje, at det er slet ikke givet, at der bliver et saa stort Tab for Landmandsbanken; thi hvis den Ordning, der træffes, giver Løjlighed til, at Forholdene kan ordnes i Ro, kan der sikkert være de Foretagender, som kan bringes frem igen og blive rentable og gode Forretninger, medens vi, hvis de pludseligt slaas ned, direkte har at regne med det forhaandenværende Tab. Jeg tror derfor, det var meget heldigt — som Forholdene laa, selvfølgelig —, at man greb ind for

ikke at udsætte Samfundet for det uhyre Tab, der paa det Tidspunkt vilde have været ved et Sammenbrud med alle dets Følger.

Veistrup: Naar det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) hævder, at den Fordel, jeg mente, der skulde ligge i, at vi fik denne Ordning tilvejebragt, ikke er nogen Fordel, forstaar jeg ikke dette, saa meget mindre som der, saaledes som den højtærede Minister udtalte, her tilstræbes en Afvikling. Saa kan det ærede Medlem naturligvis sige, at i saa Fald tilføres der ikke Erhvervslivet Kapital. Men det har jeg heller ikke hævdet. Jeg har netop hævdet, at naar der skulde være Tale om at tilvejebringe Kapital for Erhvervslivet, maatte det ske paa anden Vis; det har vi jo drøftet paa et langt tidligere Tidspunkt, og vi har erklæret os villige til at fremskaffe Garanti og Kreditter for Erhvervslivet, hvor saadanne maatte tiltrænges. Men en Ordning, hvorefter man optager Statslaan til Fremskaffelse af likvid Kapital for Landmandsbanken og samtidig erklærer, at Landmandsbanken kan fortsætte med at optage udenlandske Laan til dens Behov mod Statens Garanti, forekommer mig at være fuldkommen urimelig i det lange Løb.

Til det ærede 14de tingvalgte Medlem vil jeg sige, at det hjælper jo ikke at rejse hele denne Diskussion paa ny; vi har fra første Færd set fuldkommen forskelligt paa dette Forhold. Det, vi krævede, da Banken brød sammen, var, at Staten ikke skulde gaa ind i denne Garanti, men at der ved Statens Hjælp skulde foretages en lempelig Likvidation af Landmandsbankens Forhold. Var man gaaet ind paa det, havde man sparet Staten for adskillige af de Millioner, den nu kommer til at betale.

Bramsnæs: Ja, nu tror jeg, der er opnaaet Overensstemmelse mellem det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds' Syn paa Spørgsmaalet og det, jeg fremsatte, idet vi altsaa begge er klare over, at i det Omfang, som denne nye Kredit benyttes til at afbetale ældre Kreditter, bringer den ingen ny Kapital til Erhvervslivet. For dem, der lægger Vægt paa den Side af Sagen — det ærede Medlem erklærede, at det gjorde han ikke —, kan der altsaa ikke siges at være opnaaet noget ved den her foreslaaede Form. Og med Hensyn til Kontrollen med, hvor store Kreditter Landmandsbanken har, opnaar man heller ikke noget ved dette Forslag. Det er